

[Krag.]

derom — har Skatterne en Størrelse, der gør det umuligt for mange at betale dem. En voldsom Skattebyrde hviler paa Landbrugsejendommene, en Skattebyrde, der alene til Amterne det sidste Aar er forøget med 14 Mill. Kr. i Sammenligning med 1933—34, uden at Erhvervets Indtjeningsmuligheder er øget „ud over det mikroskopske“, som det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen forleden med Rette udtalte.

Statens Vanskeligheder er jo saa sandelig heller ikke ringe. Vel ser Driftsresultaterne ret taalelige ud, men Forholdet er dog det, at Staten i stigende Grad faar en flydende løs Gæld, som engang maa dækkes, og som ogsaa forudsætter nye store Byrder til Forrentning og Afdrag. Den 31. Marts 1934 var der faktisk en negativ Kassebeholdning paa 62 Mill. Kr., 1934—35 viser en kassemæssig Merudgift paa en Snes Millioner Kroner, og jeg skulde tage meget fejl, naar jeg ser paa Forholdene, som de ligger i 1935—36, om ikke en kassemæssig Merudgift i indeværende Finansaar paa et halvt Hundrede Millioner Kroner vil vise sig at blive Resultatet, saaledes at vi ved Udgangen af det Finansaar, vi befinder os i, vil operere med en løs Statsgæld paa mellem 120 og 140 Mill. Kr. Og det, uden at der er taget Hensyn til de ekstraordinære Udgifter til Merbeskæftigelsen, som den højtærede Socialminister gør Krav paa.

Man taler saa meget om, at vi fra vor Side ikke har været tilstrækkelig villige til at udskrive Skatter til Fremskaffelse af smaa Millionbeløb, som det har været nødvendigt at anvende til dette eller hint i Forbindelse med den Lovgivning, vi senest i Gaar gennemførte. Jeg synes, at de Tal, jeg her har nævnt, og de Opgaver, der foreligger, baade med Hensyn til Kommunernes Økonomi og med Hensyn til Problemer, som det er det offentlige Pligt i den nærmest mulige Fremtid at løse, viser, at der i allerhøjeste Grad vil blive lagt Beslag paa mulig Skatteevne, som endnu er tilbage, og derfor synes jeg, man skulde holde de Beklagelser tilbage i den Henseende, som man i den seneste Tid fra denne Plads har fremført.

Men naar Forholdene er, som jeg har skildret, maa man virkelig spørge: Hvilken arbejdsskabende Politik paa længere Sigt inden for Erhvervslivet har Regeringen at byde paa? Det er Hovedproblemet, vi staar over for, og paa dette Spørgsmaal bør Regeringen kunne svare. Den har Pligt dertil. Hvorledes vil den høje Regering tilvejebringe en naturlig Udvikling af det danske Erhvervsliv til Udligning af de forfærdelige

Modsatninger mellem Indtjeningsvnen i de forskellige Erhverv, saaledes at det normale Beskæftigelsesproblem kan løses? Det er nemlig ud af denne Ulighed, Beskæftigelsesproblemet vokser. Regeringen har Pligt til at svare paa dette Spørgsmaal; det er afgørende for vor økonomiske Fremtid.

Jeg spørger: Tror Regeringen, at en Videreførelse og Stramning af Afspærringspolitikken, saaledes som det nu sker ved den gældende Valuta- og Importregulerings-Ordning, er Vejen ud i Fremtiden? Jeg ved nok, at den højtærede Handelsminister tror saadant. Den højtærede Handelsminister har jo gennemgaaet en rig Udvikling i de senere Aar. Han har virkelig været i Stand til, kan man sige, at følge med Tiden, den Tid, der er præget af Tuskhandel, af Varebytning, af Kontingentering, af alle de Hindringer, der lægges i Vejen for Vareudvekslingen Folkene imellem. Handelsministeren har vist sig i højeste Grad udviklingsdygtig, han har i Sandhed kunnet følge med Tiden, han er Tuskhandelens Hovedrepræsentant i dette Land. Handelsministeren hævder, at Vejen til Bekæmpelse af Eksportvanskelighederne er en stadig fortsat Importnedskæring, og dog har det alle Dage været saaledes og vil under alle Forhold være saaledes, at Eksport og Import er to Sider af den samme Sag. Svigter Eksportmulighederne eller Eksportpriserne i et Aar med det Resultat, at der bliver Underskud paa Betalingsbalancen, og man saa øjeblikkelig, som vi har gjort her i Landet, griber til at reducere Importen, skal den nødvendige Følge deraf blive en tilsvarende Reduktion af Eksporten. Og i det næste Aar ruller Lavinene videre. Reduktion efter Reduktion skruer sig ned ad hinanden, indtil det hele ender i Forarmelse. Vareomsætningen i Verden er som bekendt fra 1929 til 1934 i Værdi sunket til ca. en Trediedel, og selvfølgelig, hvad der er Import for det ene Samfund, er Eksport for det andet, saa denne nedadgaaende Udvikling rammer ens til begge Sider, det gælder for vort Land som for alle andre Lande.

Det er derfor nødvendigt, at vi faar klaret os, om det overhovedet er muligt at fortsætte med denne Politik fremefter. Vi er af den Opfattelse, at det er det ikke. Jeg har ved tidligere Lejligheder gjort opmærksom paa, at saa længe Systemet i det hele taget findes, er vi nødt til, da Adgangen til et Marked, som er betydende for os, er gjort afhængig af visse Indkøb paa dette Marked, at have et Instrument, som muligvis Indgreb i Importvejene med Hensyn til de vedkommende Varer, men at udvikle